

INGEZONDEN.

BESMETTELIJKHEID BIJ MORBILLI.

In het *Nederl. Tijdschrift voor Geneeskunde* van 7 April, bldz. 1723, refereert dr. M. DE BRUIN een mededeeling aangaande den duur der besmettelijkheid bij morbilli. Vijf dagen na het uitbreken van het exantheem, vermoedelijk nog eerder, zou het besmettingsgevaar ook bij longcomplicaties weken zijn. Omdat ik in het Zeehospitium een ervaring had, die daarmee in strijd is, meen ik deze toch even te moeten vermelden.

In het eind van 1927 kwamen in het Zeehospitium enkele gevallen van mazelen voor. Zoo kreeg 17 December een 3-jarig meisje met spondylitis (M.K.) een mazelen-exantheem. Omdat zij bleef koorts en hesten en wij een longcomplicatie vreesden, plaatsten wij haar 29 December, dus na 9 dagen, in een wat gerieflijker ziekenkamertje, waar echter reeds gedurende anderhalve week een jongetje van 5 jaar (A.K.) afgezonderd was. Wij isoleerden toen n.l. ieder kind met verdachte temperatuursverhooging, om nieuwe mazelenpatiënten, zoo spoedig mogelijk voor de andere onschadelijk te maken. De temperatuursverhooging van dit jongetje bleek echter een gevolg van zijn fistuleuse coxitis te zijn. Hoewel het kleine meisje nog hoestte, hoopten wij toch, dat het na 9 dagen niet meer besmettelijk zou zijn. Op 11 Januari, dus 16 dagen, nadat het meisje bij hem was gekomen, kreeg ook het jongetje een mazelenexantheem. Hij was sinds half December niet met andere kinderen in aanraking geweest, zoodat het ons wel zeker toeschijnt, dat althans in dit geval het meisje 9 dagen na het uitbreken van het exantheem nog besmettelijk was. Gelukkig genazen beide kinderen verder voorspoedig.

Zeehospitium Katwijk a/Z., April 1928.

D. VAN DORP-BEUCKER ANDREAE.

ARTSEN VOOR CURAÇAO.

In het *Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde* verscheen eenigen tijd geleden een waarschuwing, gericht tot de Nederlandsche geneesheeren, die naar Curaçao zouden willen vertrekken. Gewezen werd daarbij op de behandeling, die van de zijde van den Gouverneur van Curaçao aan een gewezen directeur van de Openbare gezondheidsdienst was ten deel gevallen, terwijl ook een andere directeur van O.G. die daarna op Curaçao vertoefde „op een eigenaardige manier was behandeld”. Waar deze waarschuwing, *die volkomen juist en terecht is* door de *Amigo di Curacao* en later door de *Rotterdammer* is overgenomen, en beantwoord is met een noodkreet, waarbij gewezen wordt op het tekort aan Europeesche geneesheeren en de groote behoefte van de bevolking aan medische verzorging, meen ik, die de man ben „die op eigenaardige wijze werd behandeld” deze gelegenheid niet te mogen laten voorbijgaan, om in het belang van de O.G. van Curaçao eenige aantekeningen te maken.

Nadat in Juni 1926 door den gouverneur van Curaçao mijns inziens ontoelaatbare handelingen waren gepleegd en ik Z.Ed. in de gelegenheid had gesteld daarover bij mij zijn spijt te betuigen, *wat niet geschiedde*, heb ik mijn betrekking van directeur van de O.G. neergelegd met terugbetaling van alle uitrustings- en overtochtscosten, en ben ik 3 maanden later naar Holland vertrokken met het doel om bij Z. Ex. den Minister van Koloniën persoonlijk de belangen van de O.G. te behartigen.

Ik stond met mijn klachten niet alleen! De diverse artikelen, die in de Hollandsche couranten gedurende de 2de helft van 1927 over het beleid van den gouverneur zijn verschenen, geven voldoende aan, welk oordeel men in bepaalde kringen over Z.Ed. heeft.

Wanneer echter, *ondanks* de door mij ingebrachte klachten en beschuldigingen,